

NOC VENDETY

LUCIANA
JOHANNOVÁ

NOC
VENDETY

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright Luciana Johannová, 2026
Cover © Filip Ortl, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7076-2 (pdf)

NOC VENDETY

LUCIANA
JOHANNOVÁ

Playlist

- Prolog:** — Love Spit Love – How Soon Is Now?
- Kapitola 1:** — Sin Shake Sin – Nobody's Gonna Save My Soul
— Sugercult – Los Angeles
- Kapitola 2:** — Fever Ray – The Wolf
- Kapitola 3:** — Figh The Fade – Devil
- Kapitola 4:** — Woodkid, Lykke Li – Never Let You Down
- Kapitola 5:** — X Ambassadors – The Devil You Know
- Kapitola 6:** — Aesthetic Perfection – Under Your Skin
— The Blue Stones – Shakin' Off The Rust
- Kapitola 7:** — New Medicine – Fire Up The Night
- Kapitola 8:** — New Medicine – Boy Like Me
- Kapitola 9:** — Bring Me The Horizon – Mantra
- Kapitola 10:** — AFI – The Embrace
- Kapitola 11:** — BONES UK – Filthy Freaks
- Kapitola 12:** — Bring Me The Horizon – Teardrops
- Kapitola 13:** — Atreyu – The Time Is Now
- Kapitola 14:** — In This Moment feat. Rob Halford – Black Wedding
- Kapitola 15:** — Bullet For My Valentine – Waking The Demon
- Kapitola 16:** — Avenged Sevenfold – Nightmare
- Kapitola 17:** — My Kullsvik – Hello
— Twin Wild – My Heart (Acoustic)
- Kapitola 18:** — LOWBORN – Demons And Angels
- Kapitola 19:** — Written By Wolves – Explode

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Prolog

[Kaiden Mae Ashworthová]

Plíce mě pálily z chladného podzimního vzduchu, který bodal čím dál intenzivněji. Běžela jsem a můj dech byl každou vteřinou o něco zběsilejší. Běžela jsem a bála se ohlédnout přes rameno.

Nosem dovnitř. Ústy ven. No tak. Soustřed se, Kaiden.

Vydechla jsem horký vzduch, který se přede mnou srážel v obláčku páry, a zakopla o spadlou větev. Tlumeně jsem vyjekla a zachytila se kmene stromu dřív, než jsem padla na kolena. Po mé kůži se rozlilo nepříjemné mravenčení a mně došlo, že jsem si rozedřela dlaň do krve.

Jenže to nebylo ničím oproti strachu, který se mi plížil vzhůru po páteři při vědomí, že mě pronásledují.

Dnes byla Noc mrtvých.

A já byla lovná zvěř.

Škubla jsem sebou, když jsem kdesi v dálce kromě tlumené rockové hudby zaslechla hlasy. Šli po mně a nezastaví se před ničím. Mohla bych skončit mrtvá. Nebo hůř. Do prdele, nechtěla jsem na to myslet. Nechtěla jsem myslet na *něj*.

Zaklela jsem a zase se donutila vyrazit vpřed.

Hezky jednu nohu před druhou. Hlavně nezastavovat.

Ale i přes veškeré to soustředění mě začínalo píchat v boku pod žebry. Svaly mě bolely námahou. A abych byla upřímná, viděla jsem v tomhle zatraceném lese úplně

hovno. Můj telefon ležel kdesi v našem domě, kde mi teď byl naprosto k ničemu. Musela jsem se orientovat mezi porostem stromů jen za svitu měsíce. A díky bohu, že ten byl kousek před úplňkem a zářil, jako by mi v tuhle podělanou noc chtěl pomoci.

Nechtěla jsem umřít.

Ba co hůř. Nechtěla jsem zjistit, co přesně by udělal, kdybych se mu dostala do rukou. Killian Payne Sorensen byl nasraný na nejvyšší možnou míru a důvodem jeho neskonalé nasranosti jsem byla já.

„Dneska ta děvka zaplatí za všechny své hříchy!“ ozval se za mnou nadšený výkřik.

A potom smích.

Bože, ten děsivý hluboký smích, který způsoboval, že mi krev tuhla v žilách.

Cítila jsem, jak se mi do očí tlačí slzy. Mé vidění bylo čím dál rozmazanější. A můj dech... můj dech se pořád zkracoval. Takhle už dlouho nevydržím, kurva. Zasípala jsem a moje noha šlápla do prázdna. Spadla jsem do mělké díry a skončila na boku. Hlasy v pozadí se slily v jednolitý šum, zatímco jsem se dost neobratně překulila za strom. Z mých rtů uniklo tiché syknutí, když mi žebry projela ostrá bolest.

Opřela jsem se zády o kmen a natiskla si obě dlaně na pusu.

Zklidnit dech. Hlavně zklidnit dech, Kaiden. Nikdo tě neuslyší. Možná tě dokonce minou.

Byla to celkem reálná šance. Ty hlasy nebyly zase tak blízko. Vlastně se mi zdálo, že se vzdalují někam nalevo ode mě.

Mžourala jsem do tmy a otáčela hlavu vlevo i vpravo, jak jsem se snažila rozhlédnout po okolí. Tihle kluci nebyli idioti. Věděli, že se nedostanu daleko. Ne po alkoholu. Ne bez tréninku. Ne takhle nalehko oblečená.

Nevzdají to snadno. A už vůbec ne Killian.

„Ukaž se, ukaž... Budeme si hrááát,“ protáhl ochraptělý melodický hlas, který jsem znala až příliš dobře.

A po mé kůži se přehnalo mravenčení, které mě donutilo našponovat se v zádech. Tiše jsem vzlykla a nekoordinovaně se vyhrabala do podřepu. Byla jsem připravená vystřelit vpřed při jakémkoliv náznaku nebezpečí. Zapřela jsem se dlaní o zem a vykoukla zpoza kmene. Možná se mi to jen zdálo, ale připadalo mi, že mezi stromy vidím jednu... možná i dvě postavy.

Do prdele, byli blíž, než jsem si myslela. O hodně blíž. Otočila jsem se zpátky a pak –

„Baf,“ pronesl on bez jediného náznaku pobavení.

Spadla jsem na zadek a začala neohrabaně couvat. Jenže trvalo sotva dvě vteřiny, než jsem zády narazila do stromu.

Mezitím Killian sáhl do pouzdra u pasu a vytáhl nůž, kterému se říkalo motýlek. Ladným gestem jím mávl a otevřel ho. Kov se ve světle měsíce zaleskl a v jeho očích zajiskřilo, když s potěšením povytáhl koutek úst. „Nemyslela sis vážně, že bys nám mohla utýct, že ne?“

Roztržitě jsem zatřásla hlavou. „Chtěl jsi – Nechal jsi mě –“

Mé oči se rozšířily, když ten bastard bez jediného varování máchl rukou a nechal z ní vyletět onen nůž vpřed.

Okolí lesa prořal vyděšený výkřik. Můj vyděšený výkřik, který mi v ten moment zněl naprosto cize. A všude okolo byla najednou tma. Hrozná tma.

Protože jsem nedokázala zvednout víčka. Nemohla jsem se podívat.

Mentálně jsem kontrolovala každý kousek svého těla, ale nebyla jsem si jistá. Nebyla jsem si sakra jistá, jestli mě ostří zasáhlo. Končetiny mě bolely. Svaly byly křečovitě stažené strachem. A já byla jen pár vteřin od toho,

abych se sesypala v slzách. A tak jsem tam prostě jen seděla zhroucená v listí, třásla se a trhaně vpravovala kyslík do plic.

Dokud mou tvář neováł horký dech. „Vážně si myslíš, že bych tě zabil? Jen tak?“

Donutila jsem se rozlepit oči a pohlédnout na jeho obličej. Jenže všechno bylo v mlze a já na něj nedokázala zaostřit. Několik slz mi steklo po tvářích. Zasténala jsem a o kousek víc se natiskla proti kůře stromu, která mi nepřijemně dřela záda. A nedokázala jsem svá ústa donutit k pohybu. Nedokázala jsem zformulovat jakákoliv podělaná slova.

Byla jsem paralyzovaná.

Killian se uchechtl, když mu zřejmě došlo, že neodpovím. „Samozřejmě, že ne,“ namítl a otočil hlavu do strany. V ten moment mi tak vystavil droboučký obrácený kříž vyetetovaný v koutku oka, na který jsem nemohla přestat zírat.

Noc mrtvých.

Lovec.

A lovná zvěř.

Přejel si dlaní po čelisti a pak tiše dodal: „Nemůžeš prostě jen tak umřít. Nezasloužíš si žádný smilování ani čest ve smrti.“ Otočil se zpátky a propíchl mě ostrým pohledem, který jsem cítila až kdesi v hrudi. „Budu tě mučit. Rozeberu tvoji mysl na kousky, stejně jako tvé tělo. A ty, Kaiden,“ pronesl mé jméno jako uplivnutí, „budeš trpět a prosit, abych to všechno prostě už skončil.“

Můj spodní ret se zachvěl, když zvedl ruku a natáhl ji vpřed.

Neucukla jsem. Jen jsem zírala, jak ze stromu vytahuje nůž. Uvolnil ho a sevřel v dlani, načež si s jakýmsi zvráceným potěšením prohlédl ostří. „Máš vůbec představu, co všechno se na lidském těle dá napáchat obyčejným nožem?“

Mými útrobami projela vlna strachu. Všechno se ve mně stáhlo a já najednou pocítila podivné rozechvění všude po těle. Možná to byl adrenalin. Možná nová vlna odvahy. Ať už šlo o cokoliv, bylo to, sakra, jedno.

Záleželo jen na tom, že jsem se odhodlala popadnout jeho zápěstí a navést ho i s tím zpropadeným nožem směrem k protilehlému rameni, do něhož jsem vši silou zabořila ostrou špičku.

Killian s tlumeným heknutím zamrkal a svezl se na zem.

A já neztrácela jedinou podělanou vteřinu.

Vytáhla jsem se na nohy a vystřelila vpřed. Jako lovná zvěř. Jako oběť, která dobře znala svůj neodvratný osud, a přesto doufala.

Z dálky se ozvaly výkřiky, které jsem ignorovala. Zato jeho hlas se propracoval až do mé hlavy. „Utíkej, zajíčku. Utíkej!“ zařval za mnou Killian.

A já pevně sevřela čelist, až mi zuby zavrzaly o sebe.

„Bylo by totiž kurevský zklamání dostat se k vrcholu bez přede hry,“ dodal nadšeně a pak se zase začal smát.

A moc dobře věděl, že mě má v hrsti. Že mě má v rukou, i když jsem mu utekla. Dostal se do mé hlavy a já už se ho nemohla zbavit. Dostal se do mé hlavy už před tolika měsíci... a tohle všechno byly události, které jsem nemohla zastavit. Protože jsem si o to říkala. Protože jsem vyjebala se samotným démonem a on rozhodně neponechal žádnou křivdu bez odplaty.

Klopýtla jsem na měkké půdě a na poslední chvíli se opřela do kmene stromu, abych znovu neslétla na zem. Trhaně jsem se nadechla a zvedla oči.

Jen abych pohlédla na postavu oděnou do černé, která právě vystoupila zpoza stromu.

Hrdlo se mi bolestivě stáhlo šokem a do mých plic se nedostával žádný kyslík. Byl to on, ale –

Ohlédla jsem se přes rameno, kde se za mnou pořád ozýval křik. Dusot těžkých vojenských bot. A tohle prostě nedávalo žádný smysl.

„Kdyby to bylo na mně, radil bych ti, abys nespouštěla pohled z někoho, kdo má zbraň, Kaiden,“ ozval se podivně dutým hlasem. To kvůli té masce.

Trhla jsem sebou a zoufale zalapala po dechu. „Tohle není – Tohle –“

Naklonil hlavu do strany v podivně nelidském gestu a modrošedé oči za maskou mrkly. „Slíbil jsem ti, že jednou dojdou své odplaty, nebo ne?“

Přesně to udělal.

„A co ještě jsem řekl?“ protáhl zvědavě.

Z mých úst se vydral vzlyk: „Že budu klečet u tvejch nohou a prosit o odpuštění za všechny své hříchy.“ Můj hlas přeskakoval. Mé tělo se třáslo. A já věděla, že mám jen kousek k tomu, abych hyperventilovala.

Udělal krok vpřed a namířil na mě svůj nůž. „Poklekni.“

Zírala jsem na jeho zraněné rameno, z něhož se do oblečení vpijela krev, a nohy pode mnou samy povolily. Klesla jsem na kolena. „Killiane, kdybys mě nechal všechno vysvětlit. Kdybys –“

„Tak to kurva určitě,“ zavrčel, pozvedl ruku a švihl jí vpřed.

Nůž z ní vylétl tak rychle, že z něj byla jen rozmazaná čmouha.

Vytřeštila jsem oči, když se mi hrudí rozlila ostrá bolest. Otevřela jsem rty ve snaze dýchat, ale z mého hrdla vytryskla krev a zalila mi celá ústa. A já se dusila. Topila. Umírala jsem. Kvůli němu. Kvůli –

S prudkým trhnutím jsem otevřela oči a zůstala tak zírat do temnoty ložnice. Moje srdce uhánělo vpřed jako šílené. Končetiny jsem měla podivně zchromlé. A bože, na hrudi mě bolelo, jako by na ní byl usazený tunový kámen.

Strop byl bílý. Vedle mě se ozývalo pravidelné oddychování. A já byla–

Namáhavě jsem zvedla ruku a prohmatala si konečky prstů hrudník. Nikde žádná rána. Žádná ostrá bolest.

Byl to sen. Jenom posranej sen, Kaiden.

A přesně v ten moment se můj žaludek křečovitě stáhl a do krku se mi nahrnula žluč. Rychle jsem odhodila příkrývku a vylétla z postele, abych skrz ložnici doběhla do koupelny. Cestou jsem rozsvítila stropní světlo. Dveře jsem se nenamáhala dovírat, protože nepozvracet podlahu byl teď můj hlavní cíl.

Sotva jsem stihla zvednout prkénko záchodu, než se mé tělo stáhlo v jedné dlouhé křeči a já začala zvracet. Nenáviděla jsem to. Bolestivé otrásání těla. Oči plné slz. Studený pot a rozechvělost.

Jenže nic z toho nešlo zastavit. Tak jako pokaždé, když jsem měla noční můry.

Ještě chvíli jsem čekala, abych se ujistila, že je to všechno, pak jsem spláchla a utrhla si kus toaletního papíru, abych si otřela ústa.

„Kaiden?“ ozvalo se z ložnice.

A já se na kolenou napřímila a pohlédla k pootevřeným dveřím.

Chvíli bylo ticho, než se ozval znovu: „Zase se ti zdály ty... tvoje sny?“

Neměla jsem sílu. Neměla jsem sílu odpovídat. Předstírat. Pokračovat v čemkoliv jiném než ve vlastním zhroucení. A tak jsem se svezla na zadek se zády opřenými o studené dlaždice a natáhla nohu, abych koplá do dveří, které se hlasitě dovřely. Věděla jsem, že za mnou neprijde.

Zapřela jsem se hlavou o zeď a pohlédla kamsi do stropu, zatímco můj dech se konečně začínal zklidňovat.

Nenáviděla jsem noční můry. A zejména jsem nenáviděla noční můry o Killianovi, které se pravidelně vracely.

A i když jsem si na ně dost možná začínala zvykat, tahle byla obzvlášť zlá.

Byla totiž jiná... a přinášela s sebou vzpomínky z loňského roku.

Jenže ty věci se tenkrát udály jinak než v tom snu. Nevyhrožoval mi. Neublížil mi svým nožem. A rozhodně mě nezabil. Logicky. Měla jsem zcela jasnou představu, proč se tohleto děje.

Zítرا jsme se měli vrátit domů a já věděla, že to nebude šťastné shledání. Nebude to ani trochu příjemné. Protože Killian mě nenáviděl a nikdy nepropásl jedinou příležitost vmést mi to do obličeje.

A ne. Rozhodně jsem nečekala, že by na tom dva měsíce odloučení cokoliv změnilo. Pokud... tak snad jedine k horšímu.

Tiše jsem zaúpěla a zabořila hlavu do dlaní, zatímco po mých tvářích začaly stékat slzy.

Do prdele, nechtěla jsem se vracet domů. Kamkoliv jinam... než domů.

Kapitola první

[Killian Payne Sorensen]

Zamrkal jsem do stropu své ložnice a možná tak trochu chtěl umřít. Hlavou se mi rozpíнала úporná pulzující bolest, jako by si uvnitř pořádal posranou techno párty sám rohatej, a před očima mi tančily drobný bílý mžítky. Každý kousek těla mě bolel, protože jeho kůže tentokrát nebyla pokrytá jen spoustou tetování a starejma jizvama, ale i novejma podlitinama a spoustou škrábanců od nehtů.

Protřel jsem si oči a zaúpěl. Tahle existence začínala bejt značně ubíjející.

„Dobrý ráno,“ ozvalo se kdesi přede mnou.

Pohlédl jsem na sexy brunetu, jejíž jméno jsem si vážně nevybavoval. Zato jsem si ale vybavoval, že měla ráda divokej sex na koníčka, anál a trochu toho násilí... který páchala na mě, jen tak mimochodem.

„Dobrý,“ dostal jsem ze sebe ochraptěle a můj pohled sjel k jejím odhalenejm ňadrům. Právě se oblíkala a něco tady fakt nehrálo. Vytáhl jsem se do sedu a celej svět se se mnou zatočil. Zatřásl jsem hlavou a zase zaostřil na ni. „To jsou moje boxerky?“

„Musela jsem si něco půjčit, když jsi mi roztrhal kalhotky,“ odušila pobaveně a uculila se na mě, zatímco na sobě upravovala podprsenku. Škoda. Teď už nebudu mít důvod se na ni dál dívat. „Vadí ti to?“

Možná trochu. Ale pokud rychleji vypadne, tak to vlastně není nic proti ničemu. Odmávl jsem to rukou a neohrabane vylezl z postele jen proto, abych se dostal k nočnímu stolku. Otevřel jsem šuplík, vytáhl lahvičku s lékama na předpis a dva kousky si vysypal do dlaně. Vhodil jsem je do pusy a pak sáhl pro rozpitou whiskey, která se válela na zemi. Hrdlem mi projela láva a do očí se mi natlačily slzy. „Kurva,“ zasípal jsem.

A ta *„nevím, jak se sakra jmenuje“* se uchechtla: „Zdravá životospráva, co?“

„Do toho ti, kurva, nic není,“ zavrčel jsem a vytáhl se do stoje. A bylo prostě k posrání skvělý, že i přes veškerou kocovinu, dobitost a naplno rozjetou migrénu jsem měl erekci jako skála.

Kterou jsem se jen tak mimochodem nenamáhal zakrejt jediným kouskem oblečení.

Zamířil jsem do koupelny a rozhodně mi neuniklo, že slečna vlezlá mě pozoruje. Dokonce se zapomněla oblíkat. „Co takhle jedno kolo na rozloučenou?“ vyhrkla kdesi za mejma zádama. „Zbavila bych tě očividného problému.“

„Můj očividnej problém jsi ty. Takže radši rychle vypadni, než tě vyprovodím sám,“ odtušil jsem otráveně a dveře za sebou zavřel kopnutím nohy.

Měl jsem neurčitej dojem, že nadávala. A vlastně byla dost reálná šance, že mi vezme veškerou hotovost z peněženky povalující se na zemi mezi nepřeberným množstvím oblečení a kdejakých krámů. Ale srát na to. Hlavně když zmizí.

Pustil jsem sprchu a nastavil tam horkou. Opřel jsem se ramenem o zeď a chvíli prostě jen zíral do proudu vody, zatímco jsem čekal, až se ohřeje.

Věděl jsem, že můj život je v prdeli. A dokonce jsem si uvědomoval, že ho z valný většiny posírám já sám. Problém byl přestat. Měl jsem dost nechutnou vášeň pro

sebedestrukci a často jsem se s láskou nenáviděl za to, že pro ostatní nejsem dost dobřej.

Moment.

Zpátky.

Pro spoustu lidí jsem vlastně byl víc než dobřej. Mí dva kámoši, za který bych položil život. Holky, který byly pokaždý ochotný se svlíknout. A spousta dalších, který vždycky přišli na párty. Vždycky si chtěli dát skleničku nebo brko.

Jenže tu bylo pár vyvolenejch, na kterejch sešlo víc než na těch ostatních. Těch pár vyvolenejch, který mnou pohrdali.

Mí rodiče například. Vždycky měli radši Bradleyho, staršího bráchu, kterému pod rukama kvetlo všechno, nač sáhl, a aspiroval na to, aby se jednou stal tátovým nástupcem v rodinný firmě. Úspěšnej brzy-budu-právník chodící do druhýho ročníku nejprestižnějších práv v tomhle podělaným státě. Hvězdnej fotbalista, premiant na střední, dokonalej syn a taky podělanej sráč. Teda. To poslední jsem si nejspíš myslel jen já, ale co na tom sejde. Prostě bylo kurva těžký vedle něj zazářit. No a potom, co jsem loni prolítnul v posledním ročníku na střední, to vlastně už bylo zhola nemožný.

A tak jsem se nejspíš přestal snažit úplně.

Netušil jsem, co od života chci. Netušil jsem, co bych chtěl studovat. Co bych snad rád dělal za práci. Ačkoliv rodiče v tom měli jasno, protože moje hvězdná kariéra taky měla bejt v právním oboru, abych udržoval hezkej obrázek o naší rodině. Ale vážně sorry, protože já se v tom nenašel.

A tak jsem se už podruhý probíjel čtvrtákem a možná čekal na to, kdy to přeženu s chlastem nebo s drogama. Nebo s jejich kombinací. Protože můj život tak nějak... nedával smysl.

Zašklebil jsem se a konečně vlezl pod proud vody, protože kolem mě se už převalovaly oblaka páry.

Po mojí kůži okamžitě projely tisíce drobných jehel, který bodaly jako svině. A já jen zavřel oči, zapřel se čelem o dlaždice a dlaně přitiskl vedle hlavy. Nechával jsem se dobrovolně bičovat bolestí, která mě probouzela zpátky k životu.

A kdesi za mejma víčkama se vynořila její tvář. To ona tomu všemu možná mohla dávat smysl. Jenže byla předurčená k tomu, abych ji nenáviděl. S veškerou láskou, kterou jsem v sobě našel, samozřejmě.

Vycenil jsem zuby a jednou rukou sjel dolů ke svému rozkroku, kde se pořád bolestivě ozývala moje erekce. Pevně jsem ji uchopil do dlaně a začal bez jakýkoliv předehry přejíždět nahoru a dolů, zatímco mojí myslí se míhaly divoký obrázky. O tom, jak se pohybuje. Jak sténá. Jak mě bere do pusy a přejíždí jí po celý dýlce mého ptáka.

Ale nevydržel bych. Nevydržel bych dlouho, sakra. Potřeboval jsem do její vlhký kundy. Potřeboval jsem, aby pro mě roztáhla nohy a řekla, že mezi nima chce mě. Jenom mě. Až potom bych se do ní ponořil tak hluboko, že bych nenašel cestu zpátky k sobě.

Pohyby mé ruky se zrychlily, svaly břicha se stáhly a já ucejtil slastnej pocit, kterej se mi od stehen a podbříšku stahoval rovnou do rozkroku.

Do prdele, chtěl jsem ji. Chtěl jsem ji ve své posteli. Ve svejch peřinách. Chtěl jsem ji šukat tak zběsile, že by zapomněla na to, co bylo, a prostě jen pořád dokola sténala můj zasraný jméno.

Pevně jsem sevřel čelist a tlumeně zaúpěl, když se celý můj tělo stáhlo v křeči a já vystříknul.

Kurva, jak jsem ji nenáviděl.

Sáhl jsem pro mejdlo a důkladně se celej umyl. Potom přišly na řadu vlasy. A když jsem konečně vylezl ze sprchy

s ručníkem kolem boků, přišlo na řadu ještě holení, který jsem poslední dobou dost zanedbával.

Jenže dneska bude Noc mrtvých a já si to hodlal užít... a sbalit pro tentokrát aspoň dvě sexy holky s prsama, která nebudu schopnej pojmout do dlaně.

Pohledu do zrcadla jsem se vyhýbal. Tak jako vždycky. Takže jsem z koupelny urychleně vypadl a přes svoji ložnici zamířil prostorným sídlem rovnou do kuchyně. Zvláštní, že všude kolem bylo mrtvo. Služebná měla ráno volno a dorazí až později, aby připravila oběd. Rodiče nejspíš ještě spali nebo už byli někde na svezích pochůzkách a Bradley byl na koleji.

Takže celkově vzato jsem tu mohl mít ještě pár hodin klid.

Došel jsem k dvoukřídly lednici, otevřel ji a očima skenoval obsah. Vyndal jsem džus, slaninu, čtyři vajíčka, máslo a dva hotový tousty. Moje tělo evidentně mělo v plánu dohnat deficit za pár posledních dnů, kdy jsem pořádně nejedl.

Napustil jsem vodu do konvice a otevřel dvířka horní skříňky, abych našel hrnek s obsahem aspoň půl litru, protože nic menšího nemělo smysl, když došlo na kafe.

Jenže v ten moment se za mnou ozval hlas. Její hlas. „Bradley, všude jsem tě hledala –“

A pak zmlkla.

Nevěřicně jsem strnul a čekal. Už bylo pozdě na to, aby vycouvala.

A bylo kurva pozdě na to, abych dělal, že jsem ji neslyšel.

A tak jsem popadl první hrnek, kterej byl na kraji skříňky, položil ho na linku a sáhl po dokovací stanici s Ipodem před sebou, kterej jsem v tomhle domě využíval asi jako jedinej. Pustil jsem si na Spotify *Nobody's Gonna Save My Soul*, čímž jsem jí celkem galantně dával možnost

vypadnout. Tvořil jsem tím mezi náma zeď a vysílal k ní jasnej vzkaz o tom, jak se to má s mým psychickým rozpoložením, protože moji duši už vážně nikdo nezachrání.

A obzvlášť potom ne ona.

Vzal jsem z linky kafe a do hrnečku přesypal dvě vrchovatý lžičky, než jsem se otočil k ostrůvku, odkud jsem chtěl vytáhnout pánev, kterou budu potřebovat na ty vajíčka.

Jenže ona tam pořád stála mezi dveřma.

A já na místě zkameněl.

Vypadala tak, jak jsem si ji pamatoval, když odsud s Bradleyem před začátkem školního roku odjížděla. Chodili teď společně na práva, takže se sestěhovali do jednoho bytu a všechno jim nejspíš krásně vycházelo.

Jí to evidentně svědčilo. Blond vlasy střižený na míkado měla zřejmě vyžehlený a čerstvě odbarvený. Žádný odrosty. A celkem dost make-upu. Jenže co na jinejch holkách působilo téměř obscénně, na ní bylo sexy. Světle modrý oči orámovaný černejma linkama působily, jako by chlapovi viděla přímo do duše. A její plný rty? Tak ty bych dokázal využít rozmanitejma způsobama. Měla na sobě šedivý triko s dlouhým rukávem, který odhalovalo celý ramena, a já nikde neviděl ramínka podprsenky. Do prdele, měla ji vůbec na sobě? Zapřel jsem se dlaněma o hranu pracovní desky a sjel i zbytek Kaiden Ashworthový. A moje srdce zrychlovalo, když jsem očima skenoval těsnou černou sukni do pasu, která jen zvýrazňovala její křivky, černý punčochy a vojenský boty.

Vždycky se takhle oblíkala. A mě to vždycky rajcovalo.

Díky zasranýmu bohu, že jsem si ho vyhonil už ve sprše, protože jinak by mi v tuhle chvíli stál jako podělanej stožár připravenej k zavěšení vlajky.

„Killiane,“ pronesla potichu a okamžitě se kousla do spodního rtu, jako by se chtěla trestat za to, že mý jméno vážně řekla nahlas.

Zašklebil jsem se na ni. „Čubko.“

Trhla sebou a objala se rukama kolem pasu. Její oči těkaly všude možné po místnosti a jediný místo, který vynechávaly, byla moje tvář. Evidentně.

„Bradley tady není, jak vidíš... takže klidně můžeš pokračovat v krasojždě,“ odtušil jsem tónem, z něhož odkapával jed, a konečně se donutil sehnout a sáhnout do skříňky pro tu podělanou pánev.

Když jsem se narovnal, pořád tam byla. A já se k ní chystal otočit zády, protože si nic jiného nezasloužila.

Jenže samozřejmě, že musela narušit mé plány. „Jak... Jak se máš?“ zeptala se opatrně a přejela dlaněma přes boky.

Nevěřicně jsem na ni přimhouřil oči a tu podělanou pánvičku odložil na ostrůvek. „Co si kurva myslíš, že děláš? Napadlo tě snad, že si sem prostě jen tak natančíš a budeš předstírat, že jsme přátelé? Že dva měsíce tvý nepřítomnosti smazaly všechno? Tak to, kurva, ne.“

Výraz v její tváři se transformoval od překvapeného k nevěřicnému. „Chtěla jsem to mezi náma –“

Hlasitě jsem se zasmál. A ne. V tom zvuku kurva vůbec nebylo žádný pobavení. Spíš to znělo, jako by štěrk drhnul o kov. „Ježiši ne, čubko. Tady není žádný mezi náma. Žádný my. Prostě se seber a táhni.“

Zdálo se mi to, nebo se v její tváři mihlo cosi jako bolest? To do prdele musel bejt omyl, protože ona tyhle emoce neznala. Na oko to byla taková ta milá holka, kterou má každý rád. Navíc tak trochu držaná zkrátka mým pošahaným bráchou. Jenže já věděl, že pod tou pocukrovanou polevou se neskrejvá nic hřejivého. Kaiden byla zákeřná děvka, nic víc.

Přešlápla na místě a její oči na zlomek vteřiny sjely ke vchodovejmu dveřím, než se vrátily zpátky ke mně. „Jsi pořád stejnej bastard, co?“

Hořce jsem se tý otázce uchechtl. „Horší. Nechceš testovat můj limity,“ zavrčel jsem na ni a moje ruce se samovolně zařaly v pěst.

Nemohl jsem se na ni dívat. Každý kousek mého těla to táhlo k ní. Rovnou k ní, abych ji potrestal. Abych jí ublížil. Abych ji ohnul přes tenhle podělaný kuchyňský ostrůvek a ošukal zezadu.

Ale jak bych, kurva, mohl, co? Chodila s Bradleyem už skoro pět let a něco takového slušný brácha nedělá.

Kaiden si založila paže na hrudi a povystrčila bradu vpřed. A mně už začínalo bejt jasný, kam že to právě teď míříme. „Tak to je podělaná smůla, Killiane. Lorraine nás s Bradleyem pozvala, abysme tady zůstali celý týden, a já před tebou nehodlám utíkat, takže tvoje limity teď budu nejspíš testovat každý jeden podělaný den.“

Zeširoka jsem se usmál a ani za zrasanej milion babek bych právě teď nepřiznal, že tenhle konkrétní úsměv je upřímnější než jakýkoliv jiný za poslední dva měsíce. „Vážně, Kaiden?“ protáhl jsem, zapřel se rukama o desku ostrůvku a pohlédl na ni skrz řasy. „Na co se můžu těšit? Budeš kolem pobíhat v pyžamu, podlezat mejm rodičům, všet se na mého bráchu, šukat s ním ve vedlejším pokoji tak drsně, že to uslyším až u sebe a budu muset radši táhnout z baráku za děvkama, abych mě klid?“ Dramaticky jsem se odmlčel a vlastně si celkem užíval, že se Kaiden tváří čím dál víc nasraně. „Možná tě zklam, ale tohle všechno už tady bylo, takže budeš muset přitvrdit.“ Naklonil jsem hlavu na stranu a zamyšleně dodal: „Možná byste mohli zkusit trojku s nějakou holkou, hm? Zašel bych se podívat.“

Viděl jsem, jak zařala čelist. A vlastně i ruce sevřela v pěst.

No vida. Konečně jsem se dostával pod povrch.

Zazubil jsem se na ni. „Chtěla bys mě uhodit, hm?“

V jejích modrejch očích se zablejsklo. „Naser si, Killiane,“ procedila skrz zuby a pak se prostě otočila na patě a odkráčela pryč.

Moje pošahaná mysl mě nabádala, abych šel za ní. Abych ji narazil proti zdi a vymámil z ní svůj jméno, jenže tentokrát by znělo jako sten. Věděl jsem, že by to fungovalo, ale k čemu by mi to do prdele bylo?

Ta holka byla zasraná čubka, co před necelým rokem zvládla zkurvit můj život víc než kdokoliv jinej.

Takže ne.

Tuhle bitvu si rád nechám ujít, protože ona za to prostě nestála.

Okouřil jsem muziku a konečně se pustil do přípravy snídaně, zatímco v hlavě jsem strádal plány na dnešní noc. Protože přítomnost mého bráchy a jeho přesladký přítelkyně rozhodně nic neměnila na tom, že si to dneska hodlám užít hned na několika úrovních.

Zašklebil jsem se, sáhnul pro pánev a tou potom s gusem několikrát praštil do hrany linky, až odletěla do dálky a v ruce mi zůstalo jen držadlo.

Krev se mi vařila v žilách, v hlavě mi hučelo a moje srdce uhánělo vpřed tak rychle, že každou chvíli mohlo vystřelit z mé hrudi ven. Zíral jsem na tu spoušť, zatímco mé útroby sžírala nenávist, kterou jsem už měsíce chtěl pohřbít.

Jenže každý setkání.

Každej rozhovor.

Každej pohled.

To všechno ve mně živilo nekonečnou nenávist vůči ní, Bradleymu i celému podělanému světu.

Ona byla důvod každý můj reakce. Moje vnitřní sebeopovržení. Moje podělaná noční můra.

„Zasraná čubka,“ zavrčel jsem dopáleně a sáhnul do skříňky pro novou pánev.

...

Stál jsem v šatně a prohlížel si svůj černočernej ohoz. Vojenský boty, džíny, triko i rozepnutá košile, všechno hezky v jedný barvě, která ladila k mý poetický duši. Trochu jsem poupravil límeček košile a uhladil si vlasy. Po stranách sestřížený na krátko a nahoře delší, takže jsem je musel zafixovat trochou gelu.

Bylo něco kolem poledne a v baráku bylo až příliš velký množství lidí. Hospodyně, uklízečka, oba mí draží rodiče, Kaiden... a i můj bráška Bradley už se našel. Chystali se na společnej oběd, kterej jsem se já chystal vynechat.

A bylo by záhodno, abych zmizel co nejdřív, jinak se mě matka –

„Killiane?“ ozvalo se z mý ložnice.

A já potichu zaklel.

„Matko?“ zavolal jsem na ni dost nahlas, aby věděla, kde jsem.

A trvalo jen pár vteřin, než se ukázala ve dveřích šatny. Tmavě hnědý vlasy, který jsme s Bradleyem zdědili po ní, měla vyčesaný do úhlednýho drdolu a na sobě měla běžovej kostýmek doplněnej o šperky stvořený z perel. Evidentně se na tu rodinnou slávu vyšvihla.

Zamračila se na mě a založila si ruce v bok. „Killiane Payne Sorensene, doufám, že se nechystáš odtud po anglicku zmizet?“

Oslovovala mě celým jménem, což rozhodně znamenalo potíže.

Ovšem já se to rozhodl ignorovat a zazubil se na ni. „Klidně po francouzsku, hlavně když vypadnu.“

Její obočí se stáhlo ještě o kousek víc k sobě. „Na to zapomeň. Neviděl jsi bratra dva měsíce a prohodil jsi s ním sotva slovo. Navíc pro nás prý má důležitý novinky, takže by ses mohl obětovat aspoň natolik, že s ním strávíš jeden oběd.“

„Jasně,“ přisvědčil jsem podrážděně a sáhnul pro svoji koženou bundu, kterou jsem si hned oblékl, „půjde jen o jeden oběd. Pak to bude jen jedna večeře a potom jen jedna vyjížďka na jachtě nebo jen jedna podělaná cesta kolem světa za osmdesát dní. Tohle prostě dělat nebudu.“

Máti semkla rty do úzký linky, sjela mě celýho pohledem a nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Pokud teď odkráčíš z tohoto domu, tak tě vydědím.“

Tomu jsem se musel zasmát. „Myslím, že to přežiju.“

„Killiane, tahala jsem tě z potíží celý poslední rok,“ vyštěkla na mě a tentokrát už nejspíš vážně nasraně. „Neustále se to s tebou zhoršuje a ty víš, že jsem to s tebou nikdy nevdala. Dlužíš mi to. Dlužíš mi aspoň nějakou snahu. Pokus. Cokoliv. Nemůžeš nás neustále ignorovat.“

Zašklebil jsem se a ladným krokem se protáhl kolem ní. V ložnici jsem se zaměřil na podlahu, kde se někde mezi tím bordelem musela válet moje peněženka. „Pravda je taková, že máte radši Bradleyho,“ ucedil jsem a přimhouřil oči. Zkusmo jsem nadzvedl několik hadrů a zaklel. Snad ta holka z rána nevdala celou šrajtofli? „Takže myslím, že si s ním jako s jediným synem vystačíte. Já se někam uklidím a nebudu vám dělat problémy.“

„Ty zase kouříš?“ ozvala se máti tentokrát od nočního stolku, z něhož vzala krabičku Marlboro.

Znepokojeně jsem nakrčil nos a radši rovnou došel k ní, abych jí tu krabičku sebral.

Jednu cigaretu jsem vytáhl ven a zastrčil si ji za ucho. Zbytek šel do zadní kapsy společně se Zippákem. „Nikdy jsem nepřestal,“ utrousil jsem k ní.

Jenže ona mi nevěnovala pozornost. Momentálně konečkama prstů po desce nočního stolku rozprostírala jednotlivé fotky z lomo foťáku, na kterých se z většiny nacházelo okolí. Příroda. Rozmazaná světla aut v potměšlých ulicích. Momentky náhodných lidí v davu.

A mě nejspíš vážně tak trochu rozčílilo, že na ně vůbec sahá.

Chystal jsem se zakročít, ale ona jednu uchopila do ruky a otočila ji. Zatvářila se asi tak zmateně, jako by tam bylo napsané číslo na mého posledního milence, když přečetla: „Sugarcult – Los Angeles.“ Pohlédla na mě a stáhla obočí k sobě. „Killiane, co je to?“

„Nic,“ odsekl jsem a vytrhl jí tu fotku z pařátů. Nemusel jsem se dívat, co na ní bylo, protože celá sbírka těchtole konkrétních lomo fotek byla ohmataná z toho, jak jsem si je neustále prohlížel. Dokola a dokola. Zbožňoval jsem každou jednu z nich, stejně jako písničky vepsané na jejich zadní straně.

Ale tohle bylo moje tajemství a ona neměla nejmenší nárok strkat do něj byt jen špičku svého nosu. Vztekle jsem otevřel šuplík nočního stolku, hodil snímek do něj a rychlým máchnutím ruky tam z jeho desky poslal i zbytek. „Vůbec nic, sakra,“ dodal jsem a pak pro jistotu rovnou klesl na kolena, abych se na ni nemusel dívat. Ohnul jsem se v pase a přiložil tvář ke koberci, abych mohl nakouknout pod postel. „Bingo, kurva!“ vyhrknul jsem a vytáhl ztracenou peněženku. Spěšně jsem prošel její vnitřek a s údivem zjistil, že v ní je zhruba čtyři sta dolarů. Ta holka si nejspíš fakt nic nevzala, sakra.

Matička nade mnou podrážděně mlaskla. „Tvůj otec –“
„Můj otec mě nepotřebuje,“ vkročil jsem do toho a vytáhl se na nohy, abych se jí mohl zadívat do očí. Bože, někdy v posledních měsících jí přibyla spousta vrásek a nějak jsem si prostě nechtěl připouštět, že bych za ně mohl já. „Má dědice, následníka trůnu, dokonalého právníka a budoucího ředitele firmy. Co vlastně zbylo na mě? Leda tak velký kulový. Nestojím o tyhlety blahosklonný gesta.“

„Jenže všichni už sedí dole u stolu a čekají na tebe s obědem,“ namítla máti.

A já měl zvláštní pocit, jako bysme se tady bavili každé o něčem úplně jiným, kurva.

Nechtěl jsem tam chodit. Nechtěl jsem vidět svoji starší a mnohem dokonalejší verzi. A do hajzlu, hlavně jsem nechtěl vidět ji.

Lorraine si umíněně založila ruce na hrudi a začala klepat špičkou lodičky do podlahy. Sice to na tom koberci s vysokým chlupem tak nevyznělo, ale poselství bylo jasné – *jsem odhodlaná dokopat tě tam osobně.*

A tak jsem dopáleně rozhodil rukama. „Tak jo, kurva. Fajn! Dvacet minut a pak táhnu do hajzlu. Ať si Bradley s těma novinkama radši nedává moc načas.“

Matička se spokojeně usmála a popleskala mě po rameni. „To je krok vpřed.“

S veškerou nasraností jsem tedy rázně vyrazil ke dveřím, a když jsem jimi proplul na chodbu, strčil jsem si cigáro do úst a rovnou si připálil. „Rozhodně se pak chystám udělat dva zpátky,“ zamumlal jsem potichu a seběhl schody do přízemí.

Lorraine nesnášela, když dupu. A když jí utíkám.

A cigára?

Jo, tak to byla třešnička na dortu.

Prokličkoval jsem sídlem a po chvíli stanul ve dveřích jídelny.

Dlouhej leštěnej stůl byl dokonale prostřenej. Nacházely se na něm mísy s všemožnými pokrmy, kterejm jsem odmítal věnovat pozornost. Stejně na ničem z toho nesešlo.

Tohle potrvá tak maximálně pět minut, než mě Aaron Neill Sorensen osobně vyhodí pryč.

Dlouze jsem potáhl z cigára a sjel protažený obličej se sedící u stolu. Nejdražší tatík v čele. Prošedivělý vlasy, strniště, nesouhlasnej výraz a dlaně zaťatý v pěst. Jo. To všechno tam bylo. Bradley seděl po jeho pravici. Někdy v posledních dvou měsících si evidentně nechal zkrátit ten

svůj divokej sestřih. Teď byl dokonale upravenej, dokonale nažehlenej ve svém saku s naleštěnejma botama a křečovitým úsměvem k tomu. Kaiden seděla naproti němu v černejch pouzdrovejch šatech. Výraz v její tváři mi jen na zlomek vteřiny napovídal, že si tu připadá ztracená, ale co já, kurva, vím. Taky mohla mít jen hlad. Pak ale pohlédla na mě a všechno to zmizelo. Zase byla chladná čubka, která mě zabíjela svejma očima.

A ta díra v mé hrudi se nepatrně zvětšila.

Tak či onak... teď se všichni dívali na mě.

A já vydechl všechen kouř z plic, než jsem rukou třímající cigaretu zakroužil ve vzduchu. „Zdravím.“

„Killiane,“ odušil nebezpečně potichu otec. „Típni tu zatracenou cigaretu, než tě budu muset vyhodit z domu.“

Říkal jsem, že to přijde.

Zašklebil jsem se a chystal se znovu potáhnout, jenže v ten moment kolem mě proplula matka, která mi cestou elegantně odebrala cigaretu a podala ji naší hospodyni postávající u druhéjch dveří. Ta chuděra vypadala, že je víc než nadšená, že díky tomu může zmizet. Možná to cigáro někde dokouří sama, pokud se nebude bát, že by se tím ode mě mohla něčím nakazit.

Nad tím jsem si odfrkl a došel do čela stolu, abych matce odtáhl židli. Nevěřičně povytáhla obočí, ale usadila se s veškerou ladností, která k ní tak nějak patřila.

Já se sesul na židli po její pravici. Takže jsem seděl vedle Kaiden.

A ne, kurva, neuniklo mi, že se dívala jen a pouze do svého prázdnýho talíře.

Aaron si odkašlal. „Takže Bradley, chtěl jsi nám něco říct, než tenhle oběd začne.“

Můj bratr souhlasně přikývl a nasadil dokonale obchodní výraz. „Ano. Jde o to, že jsme sem s Kaiden nepřijeli jen na zdvořilostní návštěvu,“ pronesl tak nějak

samolibě. „Jsme spolu už pět let, milujeme se a jednou bychom rádi založili rodinu, takže mi přišlo vhodné udělat další krok, aby bylo jasné, že to s touhle úžasnou ženou myslím víc než vážně.“

Přejel jsem si jazykem po zubech a dával si jedna a jedna dohromady. Moje oči zalitly ke Kaiden, jejíž ruce byly založený v klíně, a pak jsem to konečně uviděl. Prsten na jejím prsteníčku s diamantem tak obřím, že ji nejspíš musel táhnout k zemi.

Jak to, že jsem si ho předtím, kurva, nevšiml?

Všechno se ve mně podivně stáhlo. Díval jsem se do její tváře a zoufale chtěl, aby se na mě podívala. Aby mi řekla, že tohle není pravda, ale jen zasranej vtip.

„... zasnoubili,“ pronesl můj drahej bratr.

Chvíli bylo ticho.

Nikdo se nehejbal.

Kaiden se s pokorným úsměvem dívala na mýho bratra a já tak nějak nechtěl věřit, že to je skutečný. Mohla tohle bejt jen nějaká nahodilá noční můra? Možná, že když se brzy neprobudím, začnou tady dost podivný orgie.

Z těch úvah mě vytrhla moje matka, která nadšeně tleskla a vstala ze židle. „Bože, takové požehnání! Nemůžu tomu uvěřit. Udělali jste mi takovou radost.“ A pak už vyrazila vstříc Bradleymu, kterej taky vstal, aby ji mohl obejmout.

A já se ve svý židli svezl o něco níž.

Ve tváři mýho otce se objevilo cosi jako náznak úsměvu. „A já ti zrovna dneska chtěl oznámit, že vážně rozmyšlím nad tím, že z tebe v dohledné době udělám viceprezidenta firmy. Nejspíš bychom to měli uspíšit, když teď budeš hlavou vlastní rodiny. Taky můžete mít co nevidět děti.“

Bradley se odtáhl od matky a věnoval mu nevěřícíne pohled. „Cože?“

Jo, kurva. Cože?

Dělo se toho příliš najednou.

Zásnuby, viceprezidentství, manželství, děti.

Jak jinak by to mělo jít? Teď už vlastně Kaiden ani nemusí studovat, co?

Aaron přikývl a pleskl dlaní do stolu. „Je to tak. Chci tě ještě dneska vzít do firmy a představit tě ostatním. Máme naplánováno pár jednání a možná budeme muset ještě vyřídit několik dalších věcí.“

Bradleymu se zaleskly oči, zatímco jeho rty formulovaly slova.

Ale já nic z toho neslyšel.

Připadalo mi, jako bych se od celý týchle podělaný scény vzdaloval. Nepatřil jsem sem. Přicházel jsem každé den o něco dalšího. A teď mi chtěl definitivně vzít i ji.

Tlukot srdce mi rezonoval v uších, zatímco mé dlaně byly křečovitě sevřeny v pěst. Můj zrak sjel ke Kaiden, která teď vážně vypadala ztraceně. Možná i vyděšeně. Kousala se do rtu, zírala na tu scénu před sebou a v klíně zas a znova muchlala látkovej ubrousek, jako by z něj zkoušela vyždímat jakoukoliv osobní svobodu.

„Do prdele,“ vydechnul jsem, přešel si dlaní po tváři a pak prudce vstal.

Všichni se na mě ohlédli.

A já se na ně zašklebil. „Tak to kurva gratuluju, bratře,“ odušil jsem a přitom neuhejbal pohledem od Kaiden. Od Kaiden, která zařala čelist a vzdorovitě povystrčila bradu, protože jako vždycky odmítala prohrát. A tak jsem sáhnul pro další cigáro, který jsem si rovnou připálil. A pak.... pak jsem zamířil pryč.

Vymotal jsem se do prostorný chodby a zamířil ke dveřím. Jenže v ten moment se za mnou ozval jakejsi hlas.

„Killiane. Killiane!“

Zastavil jsem a ohlédl se na svého bráchu, kterej běžel za mnou. Převalil jsem cigáro do koutku úst. „Co?“

„No... Odcházíš pryč?“ zeptal se zmateně.

Mávl jsem rukou ke dveřím. „Evidentně?“

Bradley mě chvíli studoval podmračeným pohledem a pak zarazil ruce do kapes. „No, já... Chtěl jsem tě poprosit, abys zůstal.“

„Cože?“ Nejspíš mi tady něco unikalo.

Pokrčil rameny. „Vlastně jsem o tom viceprezidentství tak trochu věděl od mámy a doufal jsem, že to zasnoubení věci maličko urychlí. No a tohle prostě nemůžu prošvihnout... to určitě chápeš.“

Nějak jsem nemohl najít vhodný slova. Napadaly mě jen nadávky. Nakonec jsem na něj prostě jen povytáhl obočí.

A on se uchechtl. „No, prostě jsem myslel, že bys tu mohl dneska zůstat. Pohlídat Kaiden. Matka má totiž nějakou charitativní akci a já nevím, kdy se s tátou vrátím zpátky.“

Dlouze jsem potáhl z cigára a v duchu počítal do deseti. A pak do dvaceti.

Proč tohle, do prdele, nebyl jen sen?

Chytil jsem cigáro mezi prsty a vyfoukl kouř. „Mám na dnešek plány. Navíc tvoje snoubenka není malý mimino.“

Bradley přistoupil blíž, aby mi mohl naléhavým šepetem sdělit: „Není zvyklá být sama, chápeš? Dochází k terapeutovi a prostě teď má... určitý potíže.“

Tak to mě, kurva, poser.

Zasmál jsem se. Fakt nahlas. Pak jsem zamával rukou s cigárem Bradleymu před obličejem. „Dneska je Noc mrtvých a ty víš, co to znamená. Mám svoje povinnosti.“

„Ale Kaiden –“

„Na Kaiden ti seru!“ zařval jsem na něj a vycenil zuby. „Jestli je taková podělaná přítěž, tak s ní zůstaň sedět doma na prdeli, anebo si ji vezmi s sebou. Jsi vážně šílenej, jestli si myslíš, že mi na tý holce sejde.“

Bradley na mě jen zíral. Zatímco kdesi v dálce se ozýval vzrušenej hovor.

Couvl jsem. O krok. O druhěj.

A pak jsem se prostě otočil a prošel vchodovejma dveřma, kterejma jsem ještě pro jistotu práskl tak silně, že se to rozlehlo celým sídlem.

Srát na to.

Srát na všechno.

Nikomu z nich jsem vůbec nic nedlužil.

Kapitola druhá

[Kaiden Mae Ashworthová]

Bylo to už víc než dvě hodiny, co všichni opustili sídlo Sorensenových. Služebnictvu skončila směna, takže se odebralo do svých domovů. Lorraine odjela na charitativní akci, která se jí prý možná protáhne do pozdních hodin. Aaron s Bradleyem z těch pár pracovních schůzek snad nakonec udělali cosi jako služební cestu, protože Aaron trval na tom, že musí ještě jet někam na firemní pobočku zhruba tři sta kilometrů odsud a dost možná budou někde muset přenocovat. Těmi kilometry jsem si tedy jistá nebyla, protože tou dobou můj mozek upadal do kómatu a já už je prostě nezvládala poslouchat.

Jediné, co se rozléhalo mou hlavou zas a znovu, byla jeho slova.

„Na Kaiden ti seru! Jestli je taková podělaná přítěž, tak s ní zůstaň sedět doma na prdeli, anebo si ji vezmi s sebou. Jsi vážně šíleněj, jestli si myslíš, že mi na tý holce sejde.“

„Jo, na Kaiden dneska serou všichni,“ povzddechla jsem si hořce a upila ze své skleničky whiskey.

Měla jsem za sebou horkou sprchu, převlékla jsem se do kolové sukně, upnutého vínového trika, nadkolenek a vojenských bot. Měla jsem za sebou taky bloumání po domě, prohlížení obrazů, několika soch a všech zastrčených zákoutí. Za ta léta, co jsem s Bradleyem chodila, jsem tenhle dům znala prakticky z paměti, ale až do dnešního

dne mě nezarazilo, že tu kromě malířských děl nikde nevisí rodinné fotky.

Ani jedna jediná.

Asi se nebylo co divit, protože kdyby se tuhle rodinu někdo pokusil dostat tak blízko k sobě, nejspíš by se navzájem pozabíjeli. Ačkoliv možná by se ten problém vyřešil, kdyby prostě vynechali Killiana.

Už když jsem s ním nastoupila do prváku na střední, býval dost svéhlavý a neuznával autority. Ale za ty roky se to s ním zhoršilo. Namísto ignorace volil jedovaté popíchnování. Namísto odchodu volil hádky. Namísto vřelosti volil nenávist.

Volnou rukou jsem si promnula spánky a potom se položila na záda, zatímco skleničku jsem položila na zem vedle sebe.

Měla jsem celý dům pro sebe a mohla jsem tenhle večer trávit naprosto kdekoliv. Dokonce jsem pro sebe měla i celé domácí kino s obrovským plátnem a ještě větším gaučem, který spíš působil jako přistávací plocha pro letadla. Nicméně já byla tady v obývacím pokoji, kde se nacházel veliký krb.

Bradley v něm ještě před odjezdem rozdělal oheň, který do okolí vyzařoval příjemné teplo. Takže jsem si prostě nalila sklenici whiskey a vyvalila se na kožešině přímo před krbem. Zírala jsem do plamenů a tentokrát nechala mysl bloumat, zatímco jsem mimoděk protáhla zásunbní prsten na svém prsteníčku.

Bylo by nevděčné říct, že jsem ten šperk z duše nenáviděla?

Nejspíš ano.

Nikdy jsem nebyla na ověšování se zlatem, stříbrem nebo drahým kamením. I když na to naše rodina měla peněz dost. Ale tenhle konkrétní prsten mi připadal nepraktický a taky celkem nevkusný.

A já prostě věděla, že ho Bradley vybral hlavně proto, aby do širokého okolí křičel: ‚Tahle holka je zadaná a brzy se bude vdávat za nechutně bohatýho právníka!‘

Stala jsem se jen pěknou tváří na jednom dokonalém obrázku.

Jenže problém byl, že ten dokonalý obrázek nebyl můj. Byl jeho.

Podepřela jsem se na lokti, abych do sebe mohla kopnout zbytek whiskey. Útrobami mi projela žhavá láva a já se zašklebila, když jsem sklenicí práskla o zem. Tohle byla ve skutečnosti už druhá... nebo možná třetí.

A já celému tomu podivnému osamění možná začínala přicházet na kloub.

Interiérem domu se rozlehlo prásknutí dveří a já bych možná i vystřelila do sedu... kdyby mi to vlastně nebylo jedno.

Mohl to být jedině on. Musel to být on. Nikdo jiný v tomhle sídle nezavíral dveře tak, jako by se snažil, aby se rozlétly na miliony drobných třísek.

Bezděčně jsem povytáhla koutek úst a otočila hlavu do strany. Bylo to vážně zvláštní.

On nenáviděl mě, já nenáviděla jeho... a přesto se mé srdce podivně sevřelo, když se objevil v mém zorném poli. V tuhle podělanou chvíli byl totiž jediný, koho jsem skutečně chtěla vidět.

Jako bych někde uvnitř toužila po hádce, křiku a možná i fyzickém násilí. Toužila jsem odhodit všechny své masky a prostě vypustit všechny ty pocity vězněné v mé hrudi ven. Na svobodu. Tam, kam za normálních okolností nikdy nemohly.

„Čubko,“ zavrňel Killian, zarazil ruce do kapes džínů a zapřel se ramenem o futro dveří. Pořád na sobě měl stejné oblečení, jako když odcházel, jenže tentokrát k tomu jeho zjevu přibyl roztržený ret a obočí.

Tenhle kluk byl prostě... chaos. Velice sexy chaos, abych byla přesná.

Jenže na takové myšlenky jsem já neměla nejmenší právo.

Namáhavě jsem polkla a vzhledla ke stropu, abych uhnula před jeho pohledem. „Killiane.“

Slyšela jsem jeho kroky a pak nějaké další pohyby, než se místností rozlehla hudba. Podmanivá hudba, která útočila na divokou část mého já. Jako by mi Killian viděl rovnou do duše.

„Pila jsi?“

Zašklebila jsem se a zavrtěla hlavou, zatímco má víčka klesla. Sakra, ta hudba. Měla jsem chuť vstát a tančit. Vstát a začít žít. „Ne, to byl jen džus. Podělanej. Džus.“

„Takže jsi pila,“ opáčil Killian a jeho hlas se tentokrát ozval podezřele blízko. „Otevři oči.“

Zamrkala jsem a zaostřila na jeho tvář, která se nacházela kousek nad tou mojí. Killian totiž mezitím přidřepel těsně vedle mě.

Jeho modrošedé oči mě pečlivě studovaly, zatímco prsty ruky bezmyšlenkovitě vlnil ve vzduchu.

Díky tomu oblečení bylo vidět jen málo z jeho tetování. Nicméně ta nejvíce viditelná mě vždycky podivně fascinovala. Malý obrácený křížek v koutku oka, pták na straně hrdla, druhý na hřbetu pravé dlaně, lebka na hřbetu levé, nápis ‚MISCHIEF‘ na hřbetech prstů. A pak taky ten druhý nápis, který vůbec nebyl viditelný, protože se nacházel na jeho podbřišku. ‚RECKLESS‘, které k němu dokonale sedělo... a na které jsem dneska v kuchyni zírala jako uhranutá delší dobu, než bylo na snoubenku jeho bratra vhodné.

„Je Noc mrtvých, Kaiden,“ oznámil mi tiše.

A mně se podivně zadrhl dech v hrdle, když vyslovil mé jméno. Olízl jsem si rty a pak z nich téměř šeptem

dostala: „Doufám, že dneska v noci spíš spánkem bezešným, protože šílenci převzali vládu nad blázincem.“

Killian povytáhl koutek úst v křivém úsměvu. „Takže si vzpomínáš.“

Možná jsem skoro celý uplynulý rok předstírala, že je to jinak, ale ano. Vzpomínala jsem si.

Pomaloučku natáhla nohu a neuniklo mi, že Killian ten pohyb sledoval jako šelma připravená zaútočit.

Měla bych se vůbec zabývat tím, jak vysoko byla teď vyhrnutá moje sukně? Do hajzlu, vážně to bylo to poslední, čím bych se teď chtěla zabývat. Namísto toho jsem natáhla i druhou nohu a propnula v těžkých botách špičky. „Vzpomínám si,“ potvrdila jsem a přitáhla tak jeho zrak zpátky ke své tváři.

Propaloval mě svýma očima tak dlouho, až jsem měla chuť rozplynout se v obláčku dýmu. Jenže dřív, než na to došlo, se Killian uchechtl a zvedl pohled od mého obličejě k plamenům v krbu. „Ta holka byla úplně jiná než ty,“ pronesl tak nějak... zklamaně?

A kdesi uvnitř mě se všechno bouřilo na protest. „Ale pořád jsem to byla já.“

„Ne,“ namítl on. „Tu holku jsem měl rád. Líbila se mi. Byla divoká, nespoutaná a chtěla mít celej svět na dlani, zatímco ty,“ odmlčel se a zavrzel zuby o sebe, „ty jsi jen zákeřná, chladná bestie, která neváhá bodnout dýku do zad.“

Bolelo to? Víc, než bych si chtěla připustit.

Killian klesl z podřepu na kolena a sklonil hlavu tak nízko, že jeho obličej zaclonily vlasy. Tlumeně zaúpěl, když si přešel dlaní po tváři až do té tmavé křtice a zatahal za ni. A ten pohled, který mi věnoval potom, byl... byl stejný jako dneska v té kuchyni. Opovržení, nenávisť, pohrdání. Touha po pomstě.

„Byly noci, kdy jsem o tobě snil,“ vyrazil ze sebe ochraptěle a můj hrudník se křečovitě stáhl. „Byly noci, kdy jsem

snil o tom, že tě dostanu do rukou, sevřu tvý hrdlo a ukončím to jednou provždycky.“ Přimhouřil na mě oči a zahýbal čelistí do stran. „Ve svý hlavě jsem tě zabil tolikrát, že už jsem o tom pojebaným čísle ztratil přehled, Kaiden. A teď“ Killian ze sebe vyrazil smích s příchutí šílenství, „teď tě mám tady. Opuštěnou, nevinnou... a dokonale bezbranou. Přesně tak, jak jsem ti sliboval.“

Mé srdce bušilo čím dál rychleji. A jak jsem tak zírala do jeho očí, začínala jsem mít nepříjemný pocit, že hodlá dostat slibu, který mi před necelým rokem dal.

„Killiane,“ vydechla jsem tak trochu vyděšeně.

On naklonil hlavu na stranu. „Dneska nás, Kaiden, čeká noc plná smrtelnejch šprýmů. Budeš bojovat... anebo umřeš?“ protáhl téměř zvědavě.

Vytáhla jsem se do sedu a nespouštěla pohled z jeho tváře. Jenže v tu podělanou chvíli začalo světlo lustru problikávat. Killianův obličej střídavě zalévalo světlo a tma. Po jeho kůži tančily stíny plamenů z krbu.

A to blikání neustávalo.

Naopak. Zrychlovalo. Stejně jako můj přerývaný dech. A Killian roztáhl rty v děsivém úšklebku.

Vystrašeně jsem se od něj odsunula o kus dál a vzhledla ke stropu. „Co je to do prdele s tím –“ Má slova se změnila v táhlý výkřik, když žárovky na ramenou kovaného lustru všechny najednou s ohromnou ránou bouchly.

Instinktivně jsem se schoulila do klubička a překryla si hlavu pažemi. K mým uším pořád doléhala ta podmanivá hudba, která se teď zdála podivně vzdálená, jako bych se nacházela pod vodou. Avšak pomalu, ale jistě ji přehlušovalo zběsilé bušení mého srdce.

„Co ode mě, do prdele, chceš?“ vyhrkla jsem roztřeseně.

A čekala jsem.

A čekala.

Dokud se kdesi v domě nezval hluboký smích.

Zvedla jsem hlavu a prohlédla si obývací pokoj v záři ohně. Viděla jsem odlesky střípků z lustru. A to byl tak jediný důkaz o tom, že posledních patnáct minut nebyly jen mé zatracené halucinace.

Bože, měla bych zavolat Bradleymu. Nebo na policii.

„Vylez ven, vylez... Budeme si hrááát,“ protáhl ochrap-tělý melodický hlas.

Do prdele. Možná bych prostě měla utéct.

Protože ať už se mi to líbilo nebo ne, nemohla jsem po-přít, že Killian měl zatraceně dobrý důvod mě nenávidět.

A ne. Vůbec jsem se nedivila, že mi to neodpustil. Že nezapomněl. Já to totiž taky nedokázala. Za noci plných nočních můr jsem se užírala vinou a litovala toho, co se stalo. Jenže pokaždé jsem nakonec došla k tomu, že kdy-bych to mohla vrátit zpátky... neudělala bych to jinak. Vždycky bych se nakonec zachovala stejně.

Ta zásadní otázka tady teď byla, jestli by mi kvůli tomu všemu skutečně ublížil.

Jestli mě doopravdy chtěl zabít.

Poznala jsem Killiana už před dlouhými pěti lety, ale ani zdaleka jsem nemohla říct, že ho znám. A reálně jsem věřila tomu, že jeho doopravdy nezná nikdo, protože i když většinu času trávil ve společnosti, nikdy se lidem naplno neotevíral. Nikdo netušil, co se skrývá uvnitř Killiana So-rensena.

A přesně proto jsem teď měla takový strach.

Vytáhla jsem se na nohy a pomalu vyšla dveřmi do chodby, kde jsem okamžitě zkusila vypínač na zdi. Jenže veškeré to cvakání bylo k ničemu. Výbuch žárovek musel vyhodit pojistky v celém domě, což znamenalo, že jsem teď vydaná napospas jednomu šílenci a taky nekonečné tmě.

„Do prdele,“ zaklela jsem potichu, rozhlédla se po chod-bě a podvědomě otvírala oči dokořán, jako by mi to snad

mohlo pomoci nahlédnout i do těch nejtmaušších koutů. Když jsem se ujistila, že nikde nevidím žádnou hrozbu, vydala jsem se chodbou vpřed. Rovnou ke vchodovým dveřím.

Neuvědomila jsem si, že se mi třesou ruce, dokud jsem jednu z nich nepoložila na kliku a nestiskla. Ale ty podělané dveře nepovolily. Zafala jsem čelist a zalomcovala jimi tam a zpět v tom minimálním rozsahu, který mi dovolávaly. Znovu. A znovu. Protože můj mozek už sice pochopil, že tudy cesta ven nevede, ale mé srdce stále doufalo.

Nakonec jsem vztekle udeřila plochou dlaně do dřeva a zavrčela: „Do hajzlu s tím.“

Prostory domu se rozezněl zvonivý mužský smích a já okamžitě udělala čelem vzad. A potom jsem zaryla záda i ruce do dveří, zatímco veškerý vzduch opustil mé plíce se zoufalým zasténáním.

Na druhém konci dlouhé prostorné chodby těsně pod schody do patra stála mužská postava oděná do černé. Musel to být Killian, jenže si někdy v mezičase nasadil na obličej masku. Na tu vzdálenost jsem si nemohla být jistá, co přesně měla vyobrazovat, ale na druhou stranu mi to taky mohlo být u prdele.

Namáhavě jsem polkla a vydolovala ze sebe: „Prostě mě nech jít, dobře?“

Namísto odpovědi naklonil hlavu do strany v jakémsi zamyšleném gestu. A já si nemohla pomoci. Ten pohyb vypadal kurevsky děsivě s ohledem na to, že jsem neviděla jeho tvář. A tenhle pocit jen zesílil, když pozvedl levačku a já spatřila obrovský kuchyňský nůž. Mé srdce vynechalo úder, zatímco jsem sledovala, jak onu kudlu pootočil do obou stran. A kdesi uvnitř jsem si byla zatraceně jistá, že za tou jeho maskou se právě teď rozlévá jeden dravčí úšklebek.

Zasranej bastard.

Nadechla jsem se do plných plic a pokusila se ještě klidněji vydechnout. Zopakovala jsem to. A potom znovu.

A pak jsem bez jediného varování vystartovala vpřed. Uběhla jsem pod dohledem temné postavy několik metrů, než jsem to vzala smykem do obývacího pokoje. Potřebovala jsem se sice dostat ke svému telefonu, který ležel v Bradleyho pokoji, ale taky jsem potřebovala zbraň. Takže jsem doběhla až ke krbu, popadla ze stojanu kovaný pohrabáč a rovnou jím v otočce máchla kolem sebe.

Jenže za mnou nikdo nestál.

Nikdo mě nenásledoval.

Zírala jsem na dveře a odpočítávala vteřiny. Byla jsem si zatraceně jistá, že po mně půjde. Že tohle nějakým způsobem dotáhne do konce. A rozhodně jsem byla odhodlaná neprohrát bez boje. Sevřela jsem v rukou násadu o něco pevněji a o trochu víc se rozkročila, zatímco jsem vyčkávala. Ale s odtikávajícím časem mi začínalo docházet, že to budu muset být já, kdo se vrhne do střetu po hlavě.

„Killiane, varuju tě!“ zavolala jsem na něj. „Mám zbraň, a pokud zaútočíš, nebudu se držet zpátky!“

„Opravdu, Kaiden?“ ozvalo se vedle mě v hlubokém zavrčení a já vyjekla.

Ze stínů v rohu vystoupila temná postava, jejíž masku jsem teď v záři ohně viděla jasněji. Šlo o bílou lebku, která měla na čele vyrytý jakýsi kulatý symbol a byla pocákaná... krví. Jeho oblečení bylo černé a já nedokázala říct –

Do prdele, prostě jsem nedokázala poznat, jestli ten hlas patřil Killianovi, nebo ne. Bylo jasné, že dotyčný ho záměrně změnil, aby mě zmátl.

Trhaně jsem se nadechla a s pohrabáčem napřaženým před sebou jsem začala couvat ke dveřím.

Zatímco on tam jen stál a nespouštěl ze mě svůj pohled. Až těsně u dveří jsem si všimla, že u boku ležérně pohupuje baseballovou pálkou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Noc vendety***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.